

Den i lovforslagets § 5 foreslåede pligt for kommuner til at foretage byggemodning i form af hovedkloakker, opsamlede veje og andre tekniske hovedanlæg af arealer i byzone svarer nøje til bestemmelserne i den gældende byreguleringslovs § 6, stk. 2. Både efter lovforslaget og efter den gældende bestemmelse omfatter pligten således kun kommuner i byudviklingsområder, og pligten er i begge tilfælde begrænset til byggemodning af arealer, som i størrelse svarer til det forventede behov for jord til bymæssig bebyggelse i de følgende 5 år.

I byreguleringslovens § 6, stk. 4, er bestemt, at boligministeren kan stå i forskud for kommunale udgifter og udlæg, som er en følge af den omhandlede byggemodning, for så vidt de pågældende udgifter eller udlæg ikke står i et rimeligt forhold til vedkommende kommunes økonomi.

Denne bestemmelse blev ikke gentaget i lovforslaget, fordi § 5, stk. 1, nr. 1, i loven af 3. juni 1967 om statens bygge- og boligfond har åbnet mulighed for, at bygge- og boligfondens udlånsmidler — i det omfang de ikke anvendes til støtte til betaling af beboerindskud i henhold til loven om boligbyggeri — kan anvendes til lån til kommuner til „etablering af hovedkloakker, forsyningsledninger og andre tekniske hovedanlæg i forbindelse med bymæssig bebyggelse af et område“. Støtten ifølge boligfondens loven er ikke begrænset til de kommuner i byudviklingsområder, der er undergivet pligt til byggemodning. Udlån fra bygge- og boligfondens til de nævnte byggemodningsforanstaltninger har — sammen med lån til kommuner til erhvervelse af grunde til boligbebyggelse eller til rekreative formål — fortrin frem for udlån til andre formål.

Udeladelsen i lovforslaget af bestemmelsen i byreguleringslovens § 6, stk. 4, skyldes således alene, at loven om statens bygge- og boligfond har overflødiggjort bestemmelsen.

Til ændringsforslaget skal jeg i øvrigt bemærke, at det vil være uheldigt at opstille den særlige betingelse for lån fra bygge- og boligfondens, at kommunens udgifter til byggemodningen ikke står i et rimeligt forhold til kommunens økonomi. Loven om

statens bygge- og boligfond indeholder ikke en sådan betingelse, og ændringsforslaget kan i givet fald stille de „byggemodningspligtige“ kommuner dårligere end andre kommuner. Imidlertid vil lån fra fonden blive ydet efter en vurdering også af kommunens økonomi.

Jeg kan således ikke anbefale det stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 2 til forslag til lov om by- og landzoner (tilføjelse til § 9, stk. 2).

Da det har været hensigten med lovforslagets § 9, stk. 2, at der skulle udarbejdes regler for amtsrådets/byudviklingsudvalgets samarbejde med fredningsmyndighederne, og da jeg helt kan tiltræde vigtigheden af at sikre fredningsmyndighederne indflydelse på administrationen af lovforslagets bestemmelser, kan jeg reelt ikke have indvendinger mod, at fredningsmyndighederne nævnes i § 9, stk. 2.

Men jeg ville dog foretrække, at den ønskede understregning af fredningsmyndighedernes medvirken alene udtales i udvalgets betænkning. Mine betænkeligheder ved i lovtæksten at fremhæve én enkelt myndighed skyldes, at der også er behov for fastsættelse af regler for amtsrådets/byudviklingsudvalgets samarbejde med andre myndigheder, f. eks. med landbrugsministeriet (ophævelse af landbrugspligt) og sundhedskommissionen, og det vil kunne fremkalde utilsigtede vanskeligheder, hvis bestemmelsen i § 9, stk. 2, kan hævdes i første række at have hensyn til varetagelsen af fredningsinteresser.

Ændringsforslag nr. 3 til forslag til lov om by- og landzoner (ændret affattelse af § 12, stk. 1).

Jeg kan ikke tiltræde en ændring af lovforslagets § 12, stk. 1, der medfører, at erstatningspligten over for grundejerne begrænses.

Spørgsmål 19:

Ministerens kommentarer udbedes til vedlagte skrivelse af 3. marts 1969 fra Industrirådet.*)

*) Ikke optrykt.